

[Wilhelm.]

almennyttige byggeri, og det, der skulle ske for kollegiesektoren. For det almennyttige byggeri sker der altså ændringer af rentesikringen. Man vil ikke udvide beløbet i takt med den rentestigning, der faktisk er foregået, men laver en omlægning og herunder en anderledes aftrapning, og samtidig, for overhovedet at få den til at slå til, begrænser man det antal almennyttige boliger, den årlige kvota, som overhovedet kan oppebære rentesikringen, til 8.000. Vi kan selvfølgelig ikke være tilhængere af denne begrænsning, men jeg vil da godt også understrege, at selve princippet i en rentesikring, som ikke er andet end et sikkerhedsnet under det obligationsmarked, hvor en finanskapital så i øvrigt kan få opstillet sine nok så ublu rentekrav, er vi ikke tilhængere af.

Dertil kommer så udligningsbidraget, de 8 pct.s finansiering af det almennyttige byggeri, som skal pålægges de ældre almennyttige boliger op til 1965, som der jo har været talt en del om i dag. Vi er heller ikke tilhængere af det. Der er sket stigninger i forvejen i det ældre almennyttige byggeri, og disse store tal, som nogle har været fremme med, vil jeg da gerne omsætte til noget, som er overskueligt for den enkelte. Denne 8 pct.s finansiering af det nye almennyttige byggeri, foranlediget gennem bidrag fra det ældre via Landsbyggefonden, vil i gennemsnit betyde 1.000-1.200 kr. i årlig huslejestigning for de ældre almennyttige boliger. Så ved folk nogenlunde, hvad det er, det kommer til at betyde for deres vedkommende.

Om finansieringsformen i øvrigt: alle og enhver ved jo i dag, at det er urealistisk, i hvert fald i det kommende finansår, at regne med, at kommunerne skulle have været i stand til at opfylde deres andel af finansieringskravet på de 5 pct. Man havde ikke gnist af chance med budgetvedtagelserne inden 1. oktober for at tage højde for disse nye finansieringsregler, som ikke var vedtaget på det tidspunkt og stadig væk ikke er det. Det vil i realiteten sige, at også her lægger man en voldsom bremse på mulighederne for bare at realisere kvotaen på de 8.000 boliger. Og så kommer nu nogle af forligsparterne og siger: nå ja, men hvis det ikke kan lade sig gøre, enten Landsbyggefondens midler ikke slår til, eller den kommunale finansiering ikke er til stede, så

skulle de 8.000 betragtes som et maksimum, og så måtte antallet altså blive tilsvarende lavere.

Det er jo kønt alt sammen. Vi ved allerede i dag, at det ikke kan lade sig gøre. Der vil ikke blive bygget 8.000 boliger i det kommende finansår under loven om almennyttigt boligbyggeri, hvis man opretholder kravet om den 5 pct.s kommunefinansiering. Vi ved, at de almennyttige selskaber i dag står og på det nærmeste er piskede i nogle situationer til at sælge ud af de byggegrunde, de endelig med besvær har skaffet sig, så at sige har vristet ud af den private jordspekulation, tvunget til at sælge ud af dem. Det sker på et tidspunkt, hvor i øvrigt for første gang i mange år byggegrundspriserne er stagnerende, og hvor det selvfølgelig kun er rent midlertidigt, og hvor de derfor kan komme i en situation, hvor de tvinges til at sælge. Helt bortset fra, at vi er modstandere af dette tvangssalg under alle omstændigheder, tvinges de oven i købet til at sælge på det ugunstigst tænkelige tidspunkt, men med sikkerhed for, at de private købere, som ikke er bundet af sådan nogle igangsættelsesbestemmelser her, kan hente sig de gevinster, som snart igen vil rulle over jordspekulationen.

Jeg synes, det er interessant at høre hr. Christophersens erklæring om, hvad aftalen egentlig indebar af gensidige forpligtelser, for det bekræfter, hvad vi hele tiden har sagt, at der ikke var nogen aftale eller nogen sikkerhed for 40.000 boliger i dette boligforlig. De 40.000 var ganske uforpligtende ord. Hvis der var nogen som helst forpligtelse i det, så var det som et øvre loft, men der var derimod ikke nogen som helst garantiordning, der skulle sikre, at disse 40.000 boliger blev bygget. Nu kan enhver se, at det bliver de ikke med de regler, der er aftalt, men alligevel kommer den ene og den anden og den tredje af forligsparterne og siger: ja men alt, hvad der overhovedet kan aftales af støtteordninger inden for boliglovgivningen i disse fire år, er fastlagt i dette forlig, og kan der så ikke bygges 40.000 boliger, og kan der så ikke bygges 8.000 boliger i den almennyttige sektor, så må man lade være med at bygge dem.

Det er faktisk, hvad vi hele tiden har sagt i vores fortolkning af det forlig. Der lå ingen garanti, tværtimod. Der lå f. eks. på